

Arrest

nr. 30 752 van 27 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatsecretaris voor migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juni 2008 houdende de weigering van de afgifte van een visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat J.-Y. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 10 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf, type C.

Op 25 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van de afgifte van een visum. Deze beslissing wordt aan verzoeker op 13 augustus 2008 ter kennis gebracht en maakt in de onderhavige zaak de bestreden beslissing uit, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...)

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Andere

Er zijn aanwijzingen dat betrokkene zich gedurende de afgelopen jaren schuldig heeft gemaakt aan dubieuze praktijken waardoor hij een probleem vormt voor de openbare orde en bovendien heeft hij in het verleden twijfelachtige documenten voorgelegd.

Twijfels omtrent het professionele karakter van de reis: betrokkene legt een uitnodiging voor van notaris JP. D.(...) in België met betrekking tot de aankoop van een onroerend goed maar hij had hiervoor reeds een procuratie ingediend bij de ambassade.

Geen verrechtvaardiging voor aanvraag met meerdere binnenkomsten. (...)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 47 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna verkort geciteerd de Taalwet Bestuurszaken), van de artikelen 11 en 191 van de Grondwet in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd: de Vreemdelingenwet) en van de “vorm van de ondertekening van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt dat het artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken voorschrijft dat de diensten gevestigd in het buitenland met de Belgische particulieren corresponderen in de taal waarvan deze laatsten gebruik maken. Verzoeker meent dat op straffe van het beginsel van non-discriminatie tussen Belgen en vreemdelingen voortvloeiend uit de artikelen 11 en 191 van de Grondwet, dit beginsel eveneens zijn toepassing moet vinden op vreemdelingen wanneer de betekening van een administratieve beslissing gedaan wordt met tussenkomst van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland. Verzoeker vervolgt dat de centrale autoriteit de motivering in het Nederlands heeft overgemaakt aan de diplomatieke post in Kinshasa. Verzoeker stipt eveneens aan dat hij zijn aanvraag in het Frans heeft ingediend en dat de diplomatieke post hem de beslissing in het Frans heeft ter kennis gebracht, doch dat de motivering van de beslissing niet op correcte wijze werd vertaald in het Frans. De diplomatieke post heeft niet de Nederlandse motivering van de bestreden beslissing overgenomen maar heeft zich ertoe beperkt de voorgeschreven stereotype motiveringen aan te kruisen en enkele handgeschreven inscripties toe te voegen die onleesbaar zijn. Verzoeker stelt dat het document niet kan worden beschouwd als een beëdigde vertaling, hetgeen blijkt uit het document zelf, en dat aldus de kennisgeving de voorgeschreven vormvoorschriften niet respecteert en hij aldus verhinderd wordt om op correcte wijze rechtsmiddelen te laten gelden. Verzoeker besluit dat de schending van de vormvoorschriften nog erger wordt gemaakt door de onleesbare handtekening van de akte van betekening die op evidente wijze niet overeenstemt met de opsteller van de betekening en dat geen enkele delegatie van bevoegdheid of macht wordt vermeld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat het artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is. Dit wordt overigens door verzoeker zelf aangegeven in de bespreking van zijn middel.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoeld (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van het artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland

verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...).”

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaalt door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal), vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar R.J. (...) en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Tevens dient te worden vastgesteld dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het taalgebruik regelt in verscheidene vormen van contact die buitenlandse diensten met een uitsluitend "Belgisch publiek" hebben. Vreemdelingen die de Belgische nationaliteit niet bezitten en die in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, kunnen zich om die reden niet beroepen op deze bepaling. Gelet op de voorgaande bespreking van middel kan de door verzoeker vermeende schending van het non-discriminatiebeginsel tussen Belgen en vreemdelingen niet weerhouden worden. Bovendien verliest verzoeker uit het oog dat opdat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel er een ongelijke behandeling dient te bestaan van gelijke categorieën (of een gelijke behandeling van ongelijke categorieën) waarbij het onderscheid daarenboven een ongeoorloofde discriminatie dient in te houden. Verzoeker toont dit niet aan met concrete gegevens.

Concluderend kan worden gesteld dat de centrale overheid de beslissing terecht in het Nederlands heeft overgemaakt aan de diplomatiek post in Kinshasa.

Waar verzoeker verder kritiek uit op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing, wijst de Raad voor vreemdelingenbetwistingen erop dat een eventueel gebrek in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 30 oktober 2006, nr. 164.240, RvS 29 april 2004, nr.130.775).

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet op bonafide wijze de door de gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposen voorgeschreven termijnen respecteert. Verzoeker stelt dat punt 2.4, letter e van voormelde instructies voorschrijft dat de maximale termijn voor het overmaken van het antwoord van de geconsulteerde centrale autoriteit waarvan de consultatie uitgaat zeven kalenderdagen bedraagt. Verzoeker vervolgt dat de oorspronkelijke termijn berekend wordt vanaf het overmaken van de aanvraag door de centrale autoriteit die de consultatie moet uitvoeren. Wanneer tijdens die zeven dagen een van de geconsulteerde centrale autoriteiten een aanvraag formuleert teneinde deze termijn te verlengen, kan deze verhoogd worden met zeven dagen. Verzoeker stelt dat op de internetsite van de verwerende partij de volgende vermeldingen staan voor de post Kinshasa nr. 166053: datum van aanvraag van visum 10 april 2008, datum van de registratie van de aanvraag van het visum door de dienst Vreemdelingenzaken 11 juni 2008, beslissing weigering, datum van de beslissing 25 juni 2008. Verzoeker meent dat door aldus te handelen de centrale autoriteit de termijn van zeven dagen heeft overschreden door het te brengen tot 14 dagen. Verzoeker stelt dat niets uit de bestreden beslissing vermeldt dat deze verlenging het voorwerp heeft uitgemaakt van een aanvraag conform voormelde instructies. Verzoeker vervolgt dat door twee maanden te zetten tussen de indiening en de mededeling van de aanvraag het zeker is dat de verwerende partij, die de verantwoordelijke is van de centrale autoriteit in België, maar eveneens van de consulaire vertegenwoordiging in het buitenland, is tekortgeschoten aan het respecteren van de redelijke termijn. Tot slot stelt verzoeker dat de overschrijding van de redelijke termijn ter kwader trouw is daar de verwerende partij in haar motivering inroept dat de eiser niet meer aanwezig moet zijn in België omdat hij reeds een machtiging had ingediend in de ambassade en dat het duidelijk is dat de vertraging veroorzaakt door de verwerende partij verzoeker gedreven heeft om een machtiging te geven 14 dagen voor de verkoop.

Vooreerst dient te worden nagegaan of de gemeenschappelijke visuminstructies waarnaar verzoeker verwijst bindend zijn.

Oorspronkelijk zijn de gemeenschappelijke visuminstructies tot stand gekomen in het intergouvernementele kader van Schengen ter implementatie van de op 19 juni 1990 te Schengen ondertekende Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux

Economische Unie, van de Bondsrepubliek Duitsland en van de Franse republiek, op 14 juni 1985, te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen. De visuminstructies zijn vastgesteld door het bij deze overeenkomst ingestelde uitvoerend comité. België was partij bij deze overeenkomst. Bij uitvoering van het Verdrag van Amsterdam en conform de bijlage bij het Protocol tot opneming van het Schengenacquis in het kader van de Europese Unie, is bij besluit van de Raad van 20 mei 1999 het Schengenacquis vastgesteld, alsook – in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie – de rechtsgrondslag van elk van de bepalingen of besluiten die het Schengenacquis vormen. Overeenkomstig dit besluit zijn de gemeenschappelijke visuminstructies opgenomen in bijlage A bij Besluit 1999/435/EG van de Raad en maken zij dus deel uit van het Schengenacquis dat is opgenomen in het kader van de Europese Unie. De bepalingen van de gemeenschappelijke visuminstructies worden dus geacht deel uit te maken van het primair gemeenschapsrecht en moeten in het algemeen door de lidstaten, waaronder België in acht worden genomen.

De rechtstreekse toepasselijkheid van het primair gemeenschapsrecht onderscheidt zich evenwel van de rechtstreekse werking. De rechtstreekse toepasselijkheid is een beginsel volgens dewelke het gemeenschapsrecht in de nationale rechtsorde wordt toegepast zonder dat daartoe enige receptie of omzetting in het nationale recht nodig is. Het gemeenschapsrecht is derhalve van rechtswege in het nationale recht geïntegreerd. Krachtens het voorrangsbeginsel primeert, bij tegenstrijdigheid tussen de communautaire norm en de nationale norm, evenwel de eerste. Hieruit vloeit voort dat "elke strijdige bepaling van de bestaande nationale wetgeving van rechtswege buiten toepassing treedt" (arrest van 9 maart 1978, Simmenthal).

Of een bepaling van het gemeenschapsrecht directe werking heeft, met name direct rechten en verplichtingen voor de burger scheidt is afhankelijk van de geest, de inhoud en de bewoordingen van die bepaling. Rechtstreekse werking doet zich niet alleen voor wanneer een bepaling de burger uitdrukkelijk rechten toekent, maar kan ook de weerslag vormen van duidelijke verplichtingen die het EG-verdrag aan particulieren, lidstaten en/of instellingen oplegt. Niet alle bepalingen van de gemeenschappelijke visuminstructies lijken juridisch verbindend te zijn voor de lidstaten. Sommige delen van de gemeenschappelijke visuminstructies en de bijlagen daarbij bevatten immers bepalingen van uiteenlopende aard. Sommige bepalingen hebben een louter informatief karakter, andere zijn puur praktisch van aard en nog andere zijn ontegenzeggelijk juridisch verbindend.

Daargelaten de vraag of artikel 2.3, letter e (allicht bedoeld verzoeker artikel 2.4, letter e) van de gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposen directe werking heeft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 2.4, letter e), daar de procedure omschreven in deze bepaling de procedure van voorafgaande raadpleging is, welke in casu niet van toepassing is. Voor bepaalde categorieën personen kan een lidstaat verzoeken te worden geraadpleegd alvorens een andere lidstaat een visum afgeeft. Om de visumaanvrager niet te lang te laten wachten, moeten de centrale autoriteiten van de geraadpleegde lidstaat de raadplegende centrale autoriteit binnen de zeven kalenderdagen antwoord geven. De geraadpleegde autoriteit kan in uitzonderingsgevallen verzoeken om een verlenging van deze termijn. In casu stuurde het Belgische consulaat de visumaanvraag door naar de Belgische centrale dienst, nl. de Dienst Vreemdelingenzaken. Er is dus geen raadpleging van of door een andere lidstaat.

Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel daar het feit of er al dan niet uitspraak werd gedaan binnen een redelijke termijn over een visumaanvraag, hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de visumaanvraag dan maar moet worden ingewilligd.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en een gebrek aan afdoende motivering in het licht van het artikel 62 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto de gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposten.

Verzoeker betoogt dat de verplichting tot motivering verduidelijkt wordt in punt 2.4 van de gemeenschappelijke instructies aan diplomatieke en consulaire beroepsposten. Punt 2.4 voorziet namelijk dat de weigering moet gemotiveerd worden op basis van de volgende formulering "... en volgt de referentie aan de artikelen 15 en volgende van de Schengenakkoorden, maar ook de precisering van de geveiseerde punten (a,b,c, ...) met het aangeven van de voorwaarden die werden in aanmerking genomen". Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de artikelen 15 en volgende, doch niet voldoet aan de laatste voorwaarde. De gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposten voegen er nog aan toe dat "deze motivering in voorkomende geval kan worden vervolledigd met de meer gedetailleerde informatie of andere informatie bevatten in functie van de voorziene verplichtingen in de materie door de nationale wetgeving". Volgens verzoeker is deze mogelijkheid in toepassing van de Belgische wetgeving een verplichting. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende en verkeerd is. Verder stelt verzoeker dat hij een volledig gestoffeerd dossier heeft verschaft betreffende zijn reisplannen in België met het oog op het ondertekenen van een akte om een eigendom te verwerven. In het kader van een correspondentie met de Vice-consul van België, na de datum van de ondertekening van de akte, werd uitgelegd dat hij niet alleen het onroerend goed wilde verwerven maar eveneens wilde onderhandelen over renovatiewerken en werken tot uitbreiding van het onroerend goed. Verzoeker vervolgt dat hij in het kader van zijn dossier het bewijs heeft geleverd van reservatie van vliegtuigtickets heen en terug, het bewijs van een hotelreservatie, net als verschillende bankbewijzen die aantonen dat hij over voldoende inkomsten beschikt. Verzoeker meent dan ook dat hij aan alle vereiste voorwaarden voldoet voor het toekennen van een visum van minder dan drie maand. Verzoeker stelt dat in tegenstelling tot wat aangevoerd wordt door de bestreden beslissing het doel van zijn reis wel werd uitgelegd en bewezen. Wat het beweemde probleem van openbare orde betreft wordt er geen enkele precisering gegeven. Verzoeker stelt dat hij in zijn brief aan de Vice-consul heeft uitgelegd dat de situatie voortkomt uit het feit dat een vroegere medewerker van zijn advocatenkantoor het briefpapier van het kantoor heeft gebruikt voor andere doeleinden dan professionele. Verzoeker benadrukt dat hij de laatste vier jaar minstens 15 keer verbleven heeft hetzij in België hetzij in een Schengenlidstaat en dat hij steeds binnen de vastgelegde termijnen naar Congo is teruggekeerd, dat zijn professionele geloofwaardigheid trouwens niet in twijfel kan worden getrokken, dat het evident is dat het voor hem op professioneel gebied zeer belangrijk is om regelmatig naar Europa te kunnen komen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 15 juncto artikel 5 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 19 juni 1990 en naar de redenen waarom aan verzoeker geen visum wordt toegekend. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Noch een schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar het punt 2.4. van de gemeenschappelijke visuminstructies dient te worden nagegaan wat het gevolg is van de rechtstreekse toepasselijkheid van deze bepaling in de Belgische rechtsorde.

Punt 2.4. van de gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposen bepaalt wat volgt:

“Indien een diplomatieke of consulaire post van één der overeenkomstsluitende partijen een aanvraag of afgifte van een eenvormig visum weigert, kan hiertegen naar nationaal recht van de betrokken overeenkomstsluitende partij beroep worden ingesteld.

Ingeval een visum wordt afgewezen en in de nationale rechtsbepalingen in motivering van deze weigering is voorzien, moet deze op basis van de onderstaande formulering geschieden:

‘ingevolge artikel 15 juncto artikel 5 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 19 juni 1990 is uw visumaanvraag afgewezen, daar u niet voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e) gestelde voorwaarden (desbetreffend letter aankruisen), waarin wordt bepaald dat ... (tekst van de desbetreffende voorwaarde of voorwaarden)’

Deze tekst kan in voorkomend geval worden aangevuld met meer gedetailleerde informatie, dan wel andere informatie bevatten, wanneer het nationale recht in een dergelijke verplichting voorziet.

(...)”

Niet in alle lidstaten bestaat de verplichting om de weigering van een visum te motiveren. Om deze redenen wordt in punt 2.4 verwezen naar de desbetreffende nationale rechtsbepalingen. In casu vloeit de verplichting om de weigering van een visum te motiveren voort uit het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aangezien de verplichting tot motivering van een weigering van een visum wel bestaat dient de motivering gebaseerd te worden op een of meer van de in artikel 5 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen genoemde voorwaarden.

De bepaling waarnaar verzoeker verwijst is een duidelijke onvoorwaardelijke bepaling die geen verdere uitvoeringsmaatregelen vereist, zodat kan worden aangenomen dat deze bepaling directe werking heeft.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de volgende redenen aanhaalt teneinde het visum te weigeren:

“(...)”

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Andere

Er zijn aanwijzingen dat betrokkene zich gedurende de afgelopen jaren schuldig heeft gemaakt aan dubieuze praktijken waardoor hij een probleem vormt voor de openbare orde en bovendien heeft hij in het verleden twijfelachtige documenten voorgelegd.

Twijfels omtrent het professionele karakter van de reis: betrokkene legt een uitnodiging voor van notaris JP Dooms in België met betrekking tot de aankoop van een onroerend goed maar hij had hiervoor reeds een procuratie ingediend bij de ambassade.

Geen verrechtvaardiging voor aanvraag met meerdere binnenkomsten. (...)”

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat wel werd voldaan aan de voorwaarde van de referentie naar artikel 15 juncto artikel 5 van de overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van

19 juni 1990, doch dat niet werd gepreciseerd aan welke van de in het artikel 5 lid 1 van voormelde uitvoeringsovereenkomst gestelde voorwaarden (a, c, d of e) hij niet voldoet.

In de aangegeven mate is het middel gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige in het middel aangevoerde onderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juni 2008 genomen ten aanzien van X houdende de weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

J. CAMU